

BIG GANG MC 1% NATION – RYŽTAS, IŠTIKIMYBĖ, ATSIDAVIMAS – TARPTAUTINĖ MOTO NACIJA!

Neįmanoma nesižavėti ištraukomis iš knygos „Pragaro Angelas“. Pačio Sonio Bargerio ir „Hells Angels MC“ kovomis dėl išlikimo ir pripažinimo. Tokio pripažinimo, kad po 50-ies metų tai tapo pasauline legenda apie tikrą moto broliją.

Lietuvos ir Amerikos „baikeriškas“ mastelis turėtų būti 1 : 100, bent jau pagal gyventojų skaičių. Tačiau ambicijos lygios atvirkštiniam rezultatui. Lietuvos motocikininkai, save vadinantys baikeriais, serga „spalvų liga“ ir MC sindromu. Būtų gal ir ne taip juokinga, jei dauguma bent suvoktų, kad laisvalaikio praleidimą jie jau sumaišė su „gyvenimu ant ratų“. Nors dauguma nenuvažiuoja nei 1 000 km per visus metus. Tad natūraliai kyla klausimėlis, kodėl visi, susibūrę į „moto būrelį“, būtinai nori siūtis raides MC?

Atsakymas labai paprastas: jei nesi MC, tavęs tiesiog nėra. Važiavimo kolonoje metu tave nuvarys į galą, nes be MC esi niekas, kaip turi elgtis ir pagal kokias taisykles turi gyventi už tave nuspręs MC taryba. Jei nesergi „spalvų liga“, į „baikshow“, skirtą miestelėnams, irgi nepakliūsi, mat ten „spalvų kontrolė“ – laisvamaniams. Ir dar daugybė keistų ir juokingų situacijų.

Baisiausia tai, kad nesuvokdami atsakomybės žmonės ima žaisti šiuos pavojingus žaidimus. Neužtenka vien turėti motociklą, kad sau atrodytum kietas. Ir net užsiauginęs ilgus plaukus ar barzdą savo tikrojo veido ir praeities vis tiek nepaslėpsi. Pagarbą reikia išsikovoti ir užsitarnauti, nesvarbu, kaip save imtum vadinti – savu ar svetimu.

Ryžtas, ištikimybė, atsidavimas – ar daug kas galėtų šiuos žodžius ne tik ištarti, bet ir kai kalbama apie MC jų laikytis?

Melas ir pinigai, asmeninės ambicijos ir kerštas – ar galėtumėt to atsisakyti dėl MC?

Jei bent akimirką sudvejojai, suvok – tai tik „didelių berniukų“ žaidimai. Ir tu – vienas iš jų.

Tad su pavasariu, naujų vilčių, neišsipildžiusių svajonių ir važiavimo sezonu.

„Big Gang MC 1% Nation“ prezidentas Vigma

Hell's Angels
Mina Arba į Kasterį, Arba Subinėn!

Hell's Angels baikerių klubas kasmet organizuoja keturis ar penkis privalomus suvažiavimus ir penkiolika ar dvidešimt mažesnių susibūrimų ir *tūsų*. Iš visų suvažiavimų labiausiai atmintyje įstrigo vienas 1982 metais Pietų Dakotoje, Sterdžise, vykęs *Black Hills* kasmetinis motociklų festivalis. Šį pasivažinėjimą pavadinome *Minam į Kasterį.*

1982 metais vienas baikerių klubas, neminėsiu jo pavadinimo, nes tai gausus klubas, o mes nuo senų laikų su jais nesutariame, labai jau garsiai pareiškė, kad *Hell's Angels* nevažiuoja į Sterdžisą tik todėl, kad *jie* valdo šį festivalį.

Bjaurusis Marvinas ir Rytų pakrantės klubo nariai dar prisimena tą seną posakį *HAMAKAS — Hell's Angels* Mina Arba į Kasterį, Arba Subinėn! Žinojome, kad daugumos baikerių telefoninių pokalbių klausomasi, tad paskambinęs Rytų pakrantės klubo nariams Marvinas sakydavo: „HAMAKAS. Supratai? Penktadienį, vidurdienį." Žinia žaibo greitumu aplėkė visą rytinę pakrantę: rytinės pakrantės baikeriai renkasi Pietų Dakotoje, Kasteryje, pasitinka vakarinės pakrantės baikerius ir visi kartu užgriūname Sterdžisą.

Kai ateina metas sėsti ant motociklų, jau nieko nutikti tiesiog nebegali. Nepatikėsite, koks jausmas apima, kai visi užvedame variklius ir pajudame iš vietos. Baikerių būryje yra griežtai nustatyta važiavimo tvarka. Aš visada važiuoju priekyje, kairėje pusėje, o klubo viceprezidentas dažniausiai dešinėje, nes jis pats svarbiausias grupės žmogus — veža pinigus užstatui. Kas važiuos po jo, tai jau jų pačių suknistas reikalas išsiaiškinti, dažniausiai kas nors išsikovoja tą poziciją apgaule ar gudriai manevruodami.

Vesti paskui save baikerių būrį, sakyčiau, netgi menas. Turi numatyti daugelį dalykų: kelio pokyčius, eismo juostų susiaurėjimą, sustojimus degalinėse, trumpus stabtelėjimus kelyje ir galų gale bukagalvius vairuotojus. *Ouklando* klubas kelyje užima beveik visą kilometrą — štai tokia nusitęsia motociklų virtinė.

Kai Kasterį pasiekė vakarinės pakrantės baikeriai, mūsų būrys padidėjo dar pora šimtų, taigi iš viso buvo beveik keturi šimtai kovingai nusiteikusių *Hell's Angels.* Tai bent vaizdas, po galais! Nuo motociklų variklių griausmo virpėjo visa žemė. Važiavau pačiame kolonos priekyje. Rodės, jokia jėga mūsų nesustabdytų. Jaučiausi, tarsi pats būčiau didysis indėnų vadas Pasiutęs Žirgas ir vesčiau didžiausią būrį — šimtus beprotišku greičiu lekiančių motociklų. Pakeliui pasitaikančių miestelių žmonės, dar nė neišvydę mūsų, išgirsdavo galingą motociklų variklių griausmą. Vietiniai policininkai apsimetė nieko nepastebintys, pakabinusios ženklus *Uždaryta* parduotuvėlės užsirakino duris, motinos, griebusios kiemuose žaidusius vaikus, skubėjo taip pat užsidaryti namuose, o mašinos skubiai traukėsi į šalikeles. Tačiau buvo ir tokių, kurie mus sveikino: laukuose dirbę ūkininkai nusitraukdavo kepures ir priglaudę jas prie širdies pagarbiai nulydėdavo mus žvilgsniais, o gaisrininkai netgi atidavė pagarbą saliutuodami.

Klubo nariai, išskyrus nusikaltėlius, buvo kaip reikiant ginkluoti. Įriaumojome į Sterdžisą, šokom nuo motociklų ir pėsčiomis patraukėme per miestelį: pasitempę, demonstruodami ginklus. Tądien miesteliūkštyje buvo sulėkę daugiau nei penkiasdešimt tūkstančių baikerių. O nuotaikos tvyrojo ne kokios... Žmonės nujautė, kad susirinko ne šiaip sau. Didžiulė tarsi jūra minia be žado skyrėsi prieš mus. Kai kurie baikeriai pamanę, kad atvažiavome nusiteikę priešiškai, patys metė ant žemės savo klubų antsiuvus bei ženklelius ir nulėkė slėptis baruose. Kiti gi stovėjo tartum įbesti į žemę — nė nekrustelėjo, kol ėjome pro šalį. Visi laikėsi toliau nuo *Hell's Angels*.

Prieš išvažiuodami dar sykį prašukavome miestą — kaišiojom galvas į visas užeigas, barus ir skersgatvius. Galėjome daryti ką tinkami, niekas nebūtų sustabdęs, nebent JAV armija. Penkiasdešimt tūkstančių baikerių nepanoro stoti prieš keturis šimtus *Hell's Angels*.

Kodėl šis 1982 metų baikerių festivalis Sterdžise man toks svarbus ir įsimintinas? Gal todėl, kad tuomet dar kartą įsitikinau, jog esu ten, kur ir turiu būti — su *Hell's Angels.* Neturėjau milijono dolerių, mano nuotraukos nesipuikavo ant žurnalo *Time* viršelių, bet turėjau kai ką svarbesnio — buvau gerbiamas. Pelniau pagarbą tų, kurie manimi pasitikėjo. Juk, po galais, aš Sonis Bargeris. Aš — *Hell's Angel.* Pragaro angelas.

„BIG GANG MC" dėkoja Pauliui ir Gitanai, „Obuolio" spaustuvei už išskirtines teises naudoti knygos turinį. Ištrauka iš knygos „Pragaro angelas, Sonio Bargerio ir Hell's Angels MC istorija"